

2006. október 26., csütörtök

48. szükségesnek tartja azonban a közbeszerzési jogszabályok alkalmazását abban az esetben, ha közszolgáltatásokat a közjogi szervek a köztük fennálló együttműködés keretében a piacon magánvállalkozásként kínálnak, vagy közfeladatokat a magánszférából érkező partnerre, illetve más, a közjogi szervek közötti együttműködésben nem szereplő közjogi szervezetre ruháznak át;

*
* *

49. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak, valamint az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának.

P6_TA(2006)0463**A munkavállalók kiküldetése****Az Európai Parlament állásfoglalása a munkavállalók kiküldetéséről szóló 96/71/EK irányelv végrehajtásáról (2006/2038(INI))**

Az Európai Parlament,

- tekintettel a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló, 1996. december 16-i 96/71/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre ⁽¹⁾ (a továbbiakban: kiküldetési irányelv),
- tekintettel a 96/71/EK irányelvnek a tagállamokban való végrehajtásáról szóló bizottsági közleményre (COM(2003)0458),
- tekintettel a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetésére vonatkozó iránymutatásokról szóló bizottsági közleményre (COM(2006)0159) (iránymutatás),
- tekintettel a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló 96/71/EK irányelv végrehajtásáról szóló bizottsági szolgálati jelentésre (SEC(2006)0439) (szolgálati jelentés),
- tekintettel a 96/71/EK irányelvnek a tagállamokban való végrehajtásáról szóló 2004. január 15-i állásfoglalására ⁽²⁾,
- tekintettel az Európai Unió alapjogi chartájának 27. és 34. cikkére,
- tekintettel a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) a bevándorló munkavállalókról szóló C 143. sz. (kiegészítő rendelkezések) egyezményére,
- tekintettel a kölcsönös elismerés elvének a pénzbüntetésekre való alkalmazásáról szóló, 2005. február 24-i 2005/214/IB tanácsi kerethatározatra ⁽³⁾,
- tekintettel az Európai Közösségek Bíróságának a C-43/93. sz. *Vander Elst* ⁽⁴⁾ ügyben 1994. augusztus 9-én, a C-369/96. sz. és 376/96. sz. *Arblade* ⁽⁵⁾ egyesített ügyben 1999. november 23-án, a C-49/98. sz., C-50/98. sz., C-52/98. sz., C-54/98. sz., C-68/98. sz. és C-71/98. sz. *Finalarte* ⁽⁶⁾ egyesített ügyekben 2001. október 25-én, a C-279/00. sz. *Bizottság kontra Olaszország* ⁽⁷⁾ ügyben 2002. február 7-én, a C-60/03. sz. *Wolff & Müller GmbH* ⁽⁸⁾ ügyben 2004. október 12-én, a C-445/03. sz. *Bizottság kontra Luxemburg* ⁽⁹⁾ ügyben 2004. október 21-én, valamint a C-244/04. sz. *Bizottság kontra Németország* ⁽¹⁰⁾ ügyben 2006. január 19-én hozott ítéletére,
- tekintettel a munkaadónak a munkavállalóval szembeni, a szerződés, illetve a munkaviszony feltételeire vonatkozó tájékoztatási kötelezettségéről szóló, 1991. október 14-i 91/533/EGK tanácsi irányelvre ⁽¹¹⁾,

⁽¹⁾ HL L 18., 1997.1.21., 1. o.

⁽²⁾ HL C 92. E, 2004.4.16., 404. o.

⁽³⁾ HL L 76., 2005.3.22., 16. o.

⁽⁴⁾ EBHT 1994., I-3803. o.

⁽⁵⁾ EBHT 1999., I-8453. o.

⁽⁶⁾ EBHT 2001., I-7831. o.

⁽⁷⁾ [2002] ECR I-1425.

⁽⁸⁾ [2004] ECR I-9553.

⁽⁹⁾ [2004] ECR I-10191.

⁽¹⁰⁾ [2006] ECR I-855.

⁽¹¹⁾ HL L 288., 1991.10.18., 32. o.

2006. október 26., csütörtök

- tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
  - tekintettel a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság jelentésére, valamint a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság véleményére (A6-0308/2006),
- A. tekintettel arra, hogy a kiküldetési irányelvnek két fontos célkitűzése van, amelyek arra irányulnak, hogy egyrészt garantálják a személyek és a szolgáltatások szabad mozgását, ugyanakkor biztosítsák, hogy a kiküldött munkavállalók tekintetében – a kiküldetési irányelv 3. cikkével összhangban – alkalmazzák a minimálbérre, a munkakörülményekre, valamint az egészségvédelemre és a biztonságra a fogadó tagállamban érvényes, vonatkozó szabályokat és feltételeket; mivel ez fontos eszköz az egyenlő bánásmód biztosítása érdekében,
- B. mivel a kiküldetési irányelv 3. cikkében előírt szabályokat és feltételeket csak minimumkövetelményeknek kell tekinteni; mivel a kiküldetési irányelv 3. cikkének (7) bekezdése megállapítja, hogy a 3. cikk (1)–(6) bekezdésében megállapított feltételeknek nem célja a munkaviszonyra vonatkozó azon szabályok alkalmazásának megakadályozása, amelyek kedvezőbbek a munkavállalók számára;
- C. tekintettel arra, hogy a kiküldetési irányelv 2. cikkének (2) bekezdése alapján a befogadó ország kötelessége meghatározni, hogy ki számít munkavállalónak; tekintettel továbbá arra, hogy a fent említett bizottsági szolgálati jelentés megerősíti, hogy ebből a szempontból a befogadó országban tapasztalható *de facto* munkakörülmény a döntő;
- D. emlékeztetve arra, hogy a Parlament 2006. február 16-i állásfoglalásában törölte a belső piaci szolgáltatásokról szóló irányelvre irányuló javaslat 24. és 25. cikkét⁽¹⁾,
- E. mivel az Európai Bíróság a *Wolff & Müller* ügyben hozott ítéletében a befogadó ország által a tisztességtelen verseny megakadályozása érdekében hozott, a kiküldetésben lévő munkavállalók számára a kiküldetési irányelv 3. cikkében rögzített minimumszabályok betartását garantáló intézkedéseit indokoltan tartja, továbbá úgy határozott, hogy az ilyen célzott védintézkedések indokoltan korlátozzák a szolgáltatásnyújtás szabadságát;
- F. mivel a *Wolff & Müller* ügyben a bíróság úgy ítélkezett, hogy nincs feltétlenül ellentmondás egyrészt a szolgáltatásnyújtás szabadsága és a tisztességes verseny akadályozása, másrészt a munkavállalók védelmének biztosítása között;
- G. mivel a kiküldetési irányelvben meghatározott egyenlő bánásmód elve két irányban fejt ki hatását, egyrészt a szolgáltatásnyújtás szabadságának keretében a vállalkozásokkal szembeni egyenlő bánásmód, másrészt pedig a munkaviszonyra vonatkozó szabályoknak az adott helyszínen érvényes, a 3. cikkben rögzített minimumkövetelményeit illetően a kiküldetésben lévő munkavállalókkal szembeni egyenlő bánásmód tekintetében;
- H. tekintettel arra, hogy a bizottsági iránymutatás olyan intézkedéseket irányoz elő, amelyek célja megakadályozni, hogy a kiküldetésben lévő munkavállalók kárára kijátsszák ezeket a minimumszabályokat és megkerüljék ezeket a jogokat,
- I. mivel az a tény, hogy a munkavállalók kiküldetéséről szóló irányelv végrehajtása kapcsán a Bizottsághoz nagyon kevés panasz érkezett, és a Bizottság csak korlátozott számú jogsértési eljárást indított, rávilágít arra, hogy az emberek nincsenek tisztában az ezen irányelv által biztosított jogaikkal, ami ezért nem éri el célját,
- J. mivel a kollektív bérmegállapodások partnerei jelentős szerepet játszanak a kiküldetési irányelv sikeres megvalósításában, és mivel a szociális partnerek szerepének növelése és a határokon átnyúló fokozottabb együttműködés döntő lépést jelentene a kívánt egyenlőség megvalósítása felé; mivel azonban számos országban a munkavállalók többsége nem tagja semmilyen szakszervezetnek, és gyakran ezek a munkavállalók kapják a legkevesebb tájékoztatást a jogaikra és kötelezettségeikre vonatkozóan;
- K. mivel azon tagállamok szociális partnerei számára, ahol az irányelvet szerződéseken keresztül hajtják végre, célszerű volna, ha közvetlenül férnének hozzá a kiküldő vállalkozásokkal kapcsolatos információkhoz, hogy ezáltal gyakorolhassák a felügyeletet, amely más tagállamokban a vállalati információkhoz ilyen hozzáféréssel rendelkező hatóságok feladata;

(¹) Elfogadott szövegek, P6_TA(2006)0061.

2006. október 26., csütörtök

- L. mivel sikeresen előzik meg a nemzeti előírások kijátszását ott, ahol a tagállamok és a kollektív szerződések partnerei közötti két- és háromoldalú szerződések kölcsönösen elismerik a mindenkori nemzeti munkavédelmi szabályokat és feltételeket, és mivel a helyzet az összekötő hivatalok közötti együttműködésnek, illetve a szakszervezetek közötti információcserének köszönhetően is javult;
- M. mivel a kiküldetési irányelvre továbbra is szükség van, hogy biztosítsa a jobbiztonságot a kiküldött munkavállalók és az érintett vállalkozások számára, és mivel a Bizottságnak tevékeny szerepet kell vállalnia annak érdekében, hogy a tagállamok közötti együttműködés, valamint összekötő hivatalaik és munkaügyi felügyelőségeik hatékonyabbak és eredményesebbek legyenek, különösen a tisztességtelen verseny és a szociális dömping elleni fellépés érdekében;
- N. mivel az EU-15 tagállamai a csatlakozási szerződés egyik preferenciális záradékában kötelezték magukat, hogy a mozgás szabadságának tekintetében a tíz új tagállam állampolgárait nem részesítik kedvezőtlen elbánásban, nem úgy, mint a harmadik országok állampolgárait; mivel ez csak akkor lehetséges, ha a harmadik ország állampolgárának tartózkodási helyét az illetékes hatóságok ismerik; mivel a fogadó tagállamok nem szabhatnak további feltételeket a harmadik országból kiküldött munkavállalók tekintetében, amennyiben valamely tagállamban telephellyel rendelkező szolgáltató jogszerűen alkalmazza őket,
1. megállapítja, hogy a Bizottság iránymutatásában mind a kiküldetési irányelv szociális célkitűzését, mind pedig a befogadó országnak e cél megvalósítása iránti teljes felelősségét elismeri, mégpedig abban a tekintetben, hogy tartózkodási idejük alatt garantálja valamennyi kiküldött munkavállaló számára a védelmet és jogait; megállapítja, hogy a Bizottság felszólítja a tagállamokat, hogy az EK-Szerződés 49. cikkével összhangban a vállalatok számára a határokon átnyúló szolgáltatások nyújtásához fűződő jogok egyidejű biztosítása mellett vállalja ezt a felelősséget;
  2. rámutat, hogy a kiküldetési irányelv végrehajtása kapcsán felmerülő nehézségek részben ahhoz a tényhez kapcsolódnak, hogy az irányelvet még nem minden tagállam ültette át, és ezzel kapcsolatban felszólítja a Bizottságot, hogy folyamatosan tájékoztassa a Parlamentet a késlekedő tagállamok ellen folyó jogsértési eljárások állapotáról; ezenkívül felhívja a figyelmet a kiküldetési irányelv végrehajtásával kapcsolatos azon nehézségekre, amelyeket bizonyos központi fogalmak (munkavállaló, minimálbér és alvállalkozás) eltérő értelmezése okoz, a munkavállalók és a kisvállalkozások információhoz való hozzáféréssel kapcsolatos nehézségekre, és az irányelv betartása nyomán követésének nehézségére;
  3. megállapítja, hogy a bizottsági iránymutatás célja az, hogy javítsa a kiküldetési irányelv végrehajtását és azt kívánja elérni, hogy csökkenjenek a tagállamokban meglévő, a munkavállalók tényleges kiküldését súlyosan akadályozó korlátok; rámutat azonban, hogy a Bizottság jogértelmezése bizonyos esetekben túlmegy a Bíróság által kialakított joggyakorlaton; rámutat arra is, hogy a bizottsági iránymutatás következtetési szerint az ellenőrző intézkedések pontosabb meghatározására, és az információhoz való hozzáférés javítására van szükség; elvárja azonban, hogy az irányelv végrehajtása tekintetében megfelelő kötelező jogszabályokat fogadjanak el;
  4. felszólítja a Bizottságot, hogy nyújtson be irányelvre irányuló javaslatot az olyan hajók személyzetére vonatkozó feltételekről, amelyek rendszeres utas- és áruszállítási komphajózási szolgáltatásokat biztosítanak a tagállamok között;
  5. megjegyzi, hogy a kiküldetési irányelv sikeres végrehajtásának egyik legnagyobb gyakorlati nehézsége a kettős kiküldetés problémája, és ennek megakadályozása érdekében a tagállamok között hatékonyabb koordinációra, valamint működőképesebb értesítési eljárásokra van szükség;
  6. felhívja a figyelmet a bizottsági iránymutatásban szereplő arra vonatkozó észrevételre, hogy a kiküldetési irányelvet a gyakorlatban nem hajtják végre néhány tagállamban, és felszólítja a Bizottságot, hogy ezzel kapcsolatban tegye meg a szükséges lépéseket;

Munkaviszonyok és a munkavállaló fogalmának meghatározása

7. támogatja a bizottsági iránymutatás elemzését, amely szerint a kiküldetési irányelv nem megfelelő keret az önálló vállalkozók jogi helyzetével kapcsolatos problémák kezelésére; a gyakorlatot figyelembe vevő jelentésekből levonja a következtetést, hogy a színlelt önálló vállalkozás gyakran használt stratégia a kiküldetési irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében rögzített minimumszabályok megkerülésére;

2006. október 26., csütörtök

8. a gazdasági függést okozó kvázi alárendelt/ál-alárendelt munkaviszony jogi, társadalmi és gazdasági vetületeivel foglalkozó Perulli-tanulmányra tekintettel felszólítja a tagállamokat, hogy a „munkavállaló” fogalmának meghatározását pontosítsák annak érdekében, hogy egyértelműen meg lehessen különböztetni a „vállalkozó” fogalmától, ahol ez utóbbi egymástól független fővállalkozók számára dolgozó gazdaságilag független vállalkozót, míg az előbbi szervezeti és gazdasági szempontból függő helyzetben, felügyelet alatt és fizetés ellenében dolgozó „munkavállalót” jelent;

9. megállapítja, hogy a Bíróság számos alkalommal fogalmazott meg részletes kritériumokat, amelyek lehetővé teszik a „munkavállalók” és az „önálló vállalkozók” közötti különbségtételt; úgy véli, hogy – figyelembe véve a tagállamok azon hatáskörét, hogy a munkajog keretében meghatározzanak egy adott státuszt – a Bizottságnak biztosítania kell, hogy a státuszokat a Bíróság által megállapított iránymutatásokkal összhangban határozzák meg; felszólítja a Bizottságot, hogy sürgősen kezdeményezzen tárgyalásokat a tagállamokkal átlátható és következetes kritériumok megteremtése érdekében, amelyek a munkajog keretén belül meghatározzák a „munkavállalói” és az „önálló vállalkozói” státuszt;

10. rámutat arra, hogy jelenleg nehézkes és hosszadalmas folyamat annak bizonyítása, hogy egy színlelt önálló vállalkozó valójában munkavállaló, és mire rendelkezésre áll a szükséges bizonyíték, addigra a kiküldött munkavállaló valószínűleg már elvégezte az adott munkát és hazatért;

11. felszólít arra, hogy ösztönözzék a tagállamok munkaügyi felügyelősegei közötti információcserét, hogy ezáltal – különösen az információk cseréjén keresztül – lehetővé váljon a közös fellépés a színlelt önálló vállalkozók ellen;

12. megjegyzi, hogy a jelenlegi joggyakorlat elismeri a fogadó tagállam azon jogát, hogy megkövetelje a kiküldetési irányelvben megállapított foglalkoztatási feltételeknek való megfelelés igazolásához szükséges dokumentumok bemutatását; úgy véli, hogy a dokumentumok bemutatására irányuló kérésnek nem feltétlenül kell csupán a jelenléti ívekre vagy a munkahelyi egészségre és biztonságra vonatkozó feltételekkel kapcsolatos dokumentumokra korlátozódnia, de annak tiszteletben kell tartania az arányosság elvét; rámutat arra, hogy annak a tagállamnak, ahol egy vállalat rendes körülmények között működik (a küldő állam) biztosítania kell a fogadó állam számára az E101-es formanyomtatványt, amely azt bizonyítja, hogy a kiküldött munkavállaló a küldő állam egészségbiztosítási rendszerébe tartozik;

13. megjegyzi, hogy különbségek merülhetnek fel a foglalkoztatási feltételek terén azokban a tagállamokban, amelyek nem vezették be az irányelv 3. cikke (9) bekezdésének rendelkezéseit annak biztosítására, hogy az ügynökségek által ideiglenesen kiküldött dolgozók tekintetében alkalmazzák az ideiglenes munkavállalókra vonatkozó feltételeket a munkavégzés szerinti tagállamban; felszólítja az érintett tagállamokat, hogy tegyenek intézkedéseket az ilyen jellegű megkülönböztetés megszüntetése érdekében;

A munkaviszonyra vonatkozó szabályok és feltételek biztosítása a kiküldetési irányelv 3. cikkének megfelelően

14. megismétli, hogy a kiküldetési irányelv a kiküldött munkavállalók tekintetében a munkavégzés helyén alkalmazandó, a munkavállalók védelmére és a munkaviszonyra vonatkozó alapvető minimumszabályokat állapítja meg, és nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy az általános érvényűnek nyilvánított kollektív szerződésekben megállapított, a munkával vagy a munkaviszonnyal kapcsolatos egyéb feltételeket is előírjanak, sem pedig abban, hogy a munkával vagy a munkaviszonnyal kapcsolatos olyan további feltételeket írjanak elő, amelyek a közrend érdekében hozott rendelkezések; ellenzi a „közrend érdekében hozott rendelkezések” fogalomnak a Bizottság általi korlátozó értelmezését, különösen a szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló 1980. június 19-i egyezmény (COM(2005)0650) rendelkezéseinek rendeletbe történő foglalásával;

15. megállapítja, hogy a szakszervezeteknek sok tagállamban van szerepük a kollektív szerződések kialakításában, valamint hogy a Bizottság a Bíróság előtt folytatott egyik eljárás⁽¹⁾ során kifejtette, hogy a skandináv kollektív tárgyalások egyik sajátos formája összhangban áll az EK-Szerződéssel és a kiküldetési irányelvvél;

16. úgy ítéli meg, hogy szükséges, hogy a kiküldő vállalat képviselőjét ellátni képes személy is jelen legyen annak érdekében, hogy kiküldetési irányelv előírásait és feltételeit be tudja tartatni;

17. megjegyzi, hogy külön kollektív szerződések hiányában a munkavállalók kiküldetéséről szóló irányelv 3. cikkének (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a munkahelyekre és a munkaviszonyra vonatkozó nemzeti jogszabályokat kell alkalmazni, ideértve a minimálbérre vonatkozó törvényi rendelkezéseket;

⁽¹⁾ C-341/05 sz. *Laval* ügy, az eljárás folyamatban.

2006. október 26., csütörtök

18. megállapítja, hogy minden olyan intézkedés, amely felvilágosítja jogairól a munkavállalót – beleértve az őt megillető bérezést – és támogatja őt jogai gyakorlásában, hozzájárul a kiküldetési irányelv sikeres végrehajtásához; úgy véli, hogy az irányelvben biztosított jogokkal és jogosultságokkal kapcsolatos tájékoztatást és tudatosságot sürgősen javítani kell valamennyi érintett fél tekintetében; felhívja a Bizottságot, hogy támogassa az erre irányuló intézkedéseket; ezért üdvözi a Bizottság azon kezdeményezését, amelynek keretében egy weboldalt hoztak létre a kiküldött munkavállalók számára, amelyről közvetlenül elérhetők a kiküldetésre vonatkozó nemzeti jogszabályok; megjegyzi azonban, hogy a tájékoztatást a megfelelő nyelveken kellene biztosítani;
19. úgy véli, hogy a kiküldetési irányelv hatékony végrehajtásának nem a hatalmas bürokrácia a záloga, hanem – éppen ellenkezőleg – a fokozott tájékoztatás és az egyszerű eljárások, amelyek lehetővé teszik, hogy az emberek megismerjék jogaikat; ezért felszólítja a dublini székhelyű, az élet- és munkakörülmények javítását szolgáló európai alapítványt (EUROFOUND), hogy a munkavállalók és a munkaadók tájékoztatásának előkészítése során dolgozzon ki iránymutatásokat a legjobb gyakorlatokra vonatkozóan;
20. hangsúlyozza annak fontosságát, hogy megtartsák a fogadó tagállamnak a minimálbér meghatározására vonatkozó jogát a kiküldetési irányelv 3. cikkének (1) bekezdésével összhangban, de felszólítja azokat a tagállamokat, amelyek kollektív szerződések útján állapítják meg a minimálbért, hogy segítsék elő a minimálbér szintjeire vonatkozó információhoz való hozzáférést azon vállalkozások számára, amelyek más tagállamban kívánnak telephelyet létrehozni;
21. sajnálattal veszi tudomásul, hogy sem európai, sem nemzeti szinten nincs együttműködés a különböző hatóságok és a nagyon fontos szerepet betöltő ágazati szociális partnerek között, és elvárja a Bizottságtól, hogy ösztönözze a nemzeti összekötő hivatalok és az érintett ágazati szociális partnerek közötti együttműködést; úgy véli, hogy európai szinten sürgősen szükség van a Bizottság szervezeti egységei közötti együttműködésre – ideértve a szakértőcsoportot és az ágazati szociális partnereket – a tartalmat illetően;
22. eredményes intézkedésekre szólít fel annak érdekében, hogy védelmet biztosítsanak azon munkavállalók számára, akik a munkahelyükön történt jogsértésről számolnak be;
23. megállapítja, hogy az egyes tagállamok általános érvényű kollektív szerződésai szerinti szabadságos pénztári befizetések a kiküldött munkavállalók kiegészítő védelmét jelentik, a munkavállalók részére történő közvetlen kifizetés pedig a Bíróság *Finalarte*-ügyben hozott ítéletének megfelelően arányosnak tekintendő, ami azt jelenti, hogy a kiküldő vállalkozásokat kötelezni lehet arra, hogy járulékokat fizessenek be a szabadságos pénztárakba, hogy ez is javukra váljék; ezért szükségesnek tartja, hogy kiküldött munkavállalókat az ilyen szabadságpénztárak szabályozásáról kimerítően tájékoztassák;
24. tudomásul veszi, hogy bizonyos ágazatokban a szociális partnerek kidolgoztak olyan tájékoztatói eszközöket, amelyek elmagyarázzák a kiküldött munkavállalókra vonatkozó feltételeket; felszólítja a tagállamokat, hogy támogassák az ilyen információk gyűjtését más gazdasági tevékenységek terén annak érdekében, hogy megkönnyítsék mind a munkavállalók, mind az alkalmazottak hozzáférést e lényeges információkhoz, és javítsák a kiküldetési irányelvnek való megfelelést;
25. hangsúlyozza azt a tényt, hogy jelenleg szakértők dolgoznak az országokról szóló tényközlő lapok elkészítésén, amelyek majd gazdagítják a bizottsági iránymutatás tartalmát; azt ajánlja, hogy a bizottsági iránymutatás az ilyen hozzájárulásokat teljes mértékben vegye figyelembe az információhiány pótlása céljából;
26. megállapítja, hogy a hatóságokra egyértelmű felelősség hárul és jelentős mértékben hozzá kell járulniuk a tisztességtelen verseny megfékezéséhez azáltal, hogy közbeszerzési szerződéseket csak olyan vállalkozások számára ítélnek oda, amelyek a kiküldetési irányelv 3. cikkének megfelelően a befogadó országban érvényes összes előírást betartják; ebben az összefüggésben utal a közbeszerzési irányelv⁽¹⁾ 55. cikkére, amely szerint az ajánlatkérő felvilágosítást kérhet a munkavédelmi és alkalmazási feltételekről, amennyiben az ajánlatok a teljesítendő szolgáltatásokhoz képest kirívóan alacsonyak;
27. úgy véli, hogy a megfelelő körülmények biztosítása érdekében a munkavállalókat kiküldő vállalkozásokat, illetve az általános vállalkozásokat, amennyiben a szerződéseket a kiküldött alvállalkozóknak továbbadják, egyaránt felelősnek kell tekintetni a kiküldött munkavállalók életkörülményeiért a fogadó országban;

(¹) Az építési beruházásra, az árubeszerzésre és a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 134., 2004.4.30., 114. o.).

2006. október 26., csütörtök

28. hivatkozik a *Wolff & Müller* ügyben hozott ítéletre, amelyben a Bíróság megállapította, hogy a fővállalkozói felelősség törvényben előírt rendszere hozzájárul a munkavállalók védelmének biztosításához, és ezért az a közérdeken alapuló nyomós indoknak tekintendő; felszólítja azokat a tagállamokat, amelyek még nem hoztak ilyen nemzeti jogszabályokat, hogy ezeket a hiányosságokat mihamarabb pótolják; felszólítja a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot egy európai jogszabálykeretre, amely az általános vagy fővállalkozók egyetemleges és egyéni felelősségét szabályozza, hogy ezzel megoldja a határon túlról érkező munkavállalók alvállalkozásban vagy kiszervezésben történő alkalmazásából eredő visszaéléseket, és hogy átlátható és versenyalapú belső piacot teremtsen valamennyi vállalkozás számára;

A hatékony ellenőrzés biztosítása

29. megállapítja, hogy a meglévő joggyakorlat értelmében a nemzeti hatóságok megfelelő intézkedéseket tehetnek annak biztosítására, hogy ellenőrizzék a kiküldetési irányelv 3. cikkében megállapított minimumkövetelmények betartását; támogatja a Bizottság arra vonatkozó következtetését, hogy a fogadó tagállam számára lehetővé kell tenni, hogy előzetes bejelentést írjon elő a szolgáltató számára, hogy ezáltal lehetővé tegye a foglalkoztatási feltételek betartásának ellenőrzését;

30. úgy véli, hogy a szabályok betartásának ellenőrzését célzó együttes fellépésnek komoly igazgatási előnyei vannak a tagállamok közötti kétoldalú szerződésekkel szemben; ezért felszólítja a Bizottságot, hogy hangolja össze a tagállamok annak felügyeletére irányuló cselekvéseit, hogy a fogadó ország vállalkozásai megfeleljenek-e az irányelvben foglaltaknak;

31. megállapítja, hogy a kiküldetési irányelv 5. cikkének értelmében végrehajtott intézkedések csak akkor hatékonyak, ha a szankciókat foganatosítani is lehet; hangsúlyozza, hogy ennek feltétele, hogy a pénzbüntetés kiszabásáról szóló határozat kézbesíthető legyen a vállalat nemzeti jog szerinti képviselőjének, mivel a büntetések kölcsönös elismerése keretében ezeket a pénzbüntetéseket csak úgy lehet a továbbiakban foganatosítani, ha a büntetőeljárást a befogadó ország eljárásjogának megfelelően indítják meg;

32. tudomásul veszi a Bizottság észrevételét a nemzeti összekötő hivatalok kevésbé hatékony működésére vonatkozóan; rámutat arra is, hogy a nemzeti összekötő hivatalok megfelelő működésének megvalósítására irányuló célkitűzés a Bizottság és a tagállamok egyik legfontosabb prioritása, és hogy a nemzeti összekötő hivatalok működése a Bizottság és a tagállamok közös felelőssége;

33. teljes mértékben támogatja a Bizottságnak a tagállamokhoz intézett azon felszólítását, hogy az összekötő hivatalok és a felügyeleti hatóságok számára biztosítsák a szükséges eszközöket és forrásokat, hogy ezáltal hatékonyan reagálhassanak a tájékoztatás és az együttműködés iránti igényekre; felszólítja a tagállamokat, hogy alakítsanak ki határokon átnyúló együttműködést a felügyeleti hatóságok között, és felkéri a Bizottságot, hogy tevékenyen támogassa az ilyen együttműködést a weboldalán elérhető tájékoztatás javításával, és a kiküldött munkavállalók és a befogadó ország szociális partnereit összekötő, kötelezően létrehozandó kapcsolattartási pont létrehozásával, a későbbiekben pedig a határokon átnyúló együttműködés állandó európai hálózatának létrehozásával;

34. megállapítja, hogy a Bizottság a fent említett iránymutatás elfogadását követő 12 hónapon belül jelentést fogad el, amely az iránymutatásban említett valamennyi szempont tekintetében leírja a tagállamokban fennálló helyzetet, hogy értékelni lehessen az e kérdésekben elért haladást; kitart amellett, hogy e jelentésben említett kell tenni azokról az erőfeszítésekről, amelyeket a Bizottság szolgálati jelentésében említett jogi kérdések megoldása érdekében tettek; kéri, hogy folytassanak megfelelő konzultációt a Parlamenttel e jelentésről annak érdekében, hogy eldöntsék, szükség van-e az irányelv felülvizsgálatára;

35. felszólítja a Bizottságot, hogy két évente nyújtson be a Parlamentnek és a Tanácsnak konkrét adatokat a kiküldetési irányelvnek a tagállamok nemzeti jogába történő átültetéséről, középpontba helyezve az irányelv megsértésének eseteit;

*

* *

36. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak, valamint a tagállamok kormányainak és a Gazdasági és Szociális Bizottságnak.